

moeder en dochter

Vaders, moeders en hun kind over zichzelf, elkaar, ouderschap en alle gevoelens die daarbij komen kijken.

Dorien van Iperen (50) is moeder van Denise (28) en heeft twee kleinkinderen

“De eerste epileptische aanval kreeg ik op mijn vijftiende. Ik was in het zwembad en het enige wat ik er nog van weet, is dat ik op de kant lag en dat er een heleboel mensen om me heen stonden. Soms had ik een aantal aanvallen achter elkaar. Ik was bang dat ik er nooit meer van afkwam. Medicijnen tegen epilepsie sloegen zo goed aan, dat ik ermee stopte. Pas na Denises geboorte kreeg ik weer een aanval. Het was tijdens een nachtvoeding die ik op de bank gaf. Denise viel met haar hoofd op de armleuning en ik was twintig minuten buiten bewustzijn. Ik kwam bij in bed. De dokter stond aan het voeteneind.

Mijn man en ik wilden graag een tweede kind, maar we besloten daar van af te zien vanwege mijn epilepsie. Ik slikte weer medicijnen, en we waren bang dat die schadelijk waren voor een eventueel kind. Zouden we wel een gezond kind op de wereld zetten als ik medicijnen gebruikte? Achteraf gezien hebben we misschien te snel beslist; onze zorgen hebben we nooit met een arts besproken. Mijn man liet zich steriliseren en Denise bleef ons enige kind. Ik denk dat ik - net als mijn man - mede daarom een goede band met Denise heb. Ik kon al mijn aandacht op haar richten, sjouwde haar overal mee naar toe en betrok haar overal bij. We deden veel samen: knutselen, koekjes bakken. Ik vind niet dat ik haar heb verwend, maar makkelijk was ik wel. Ik vond dat Denise een heleboel dingen zelf maar moest ervaren. Wilde ze de kinderbijslag hebben om daar haar kleding van te kopen? Prima. Ze zou vanzelf ontdekken dat ze het daar niet mee redde. Ondertussen wilde ik graag van de medicijnen af. Ze gaven me het gevoel alsof ik dronken was en dat wilde ik niet meer. Er werd toen een MRI-scan gemaakt, en wat bleek? Ik had helemaal geen epilepsie! Wat voor buitenstaanders epilepsie leek, bleek een hevige vorm van hyperventilatie te zijn. Ik was niet boos om de uitkomst, maar vooral verbaasd. Vanaf mijn vijftiende leefde ik zogenaamd met epilepsie en

[Lees verder op pagina 28>](#)

‘Ook ik vind het moeilijk om de meiden los te laten’

Denise de Buck (28) is moeder van Charlotte (1) en Daphne (1)

“Als kind plakte ik erg aan mijn moeder. Misschien wel tot vervelens toe. Op verjaardagen speelde ik nooit met andere kinderen, behalve als zij meedeed. Logeren bij mijn opa en oma ging nog net, maar ook dan had ik last van heimwee. Als puber ging ik wel uit, al bleef ik net zo lief thuis bij mijn moeder om gezellig samen tv te kijken of een spelletje te doen. Nog steeds hebben we een hechte band.

Ik beschouw mijn moeder als een goede vriendin. Dat komt waarschijnlijk ook doordat ze nog altijd vrij modern is. Met haar kleding, de inrichting van hun huis. We bellen bijna elke dag. Om te vertellen hoe het gaat, maar ook als er over de meiden weer iets nieuws te vertellen is. Een tandje, een verkoudheid.

Mijn ouders hadden het liefst twee kinderen gehad. Ik hoorde dat pas toen ik een jaar of elf was. Ze probeerden toen nog een kind te krijgen. Ze waren zelfs al bezig namen te verzinnen. Als het een meisje werd, zou ze Charlotte heten. Ik kon niet wachten tot het zover was. Het leek me fijn om een broertje of zusje te hebben. Ik vind het jammer dat het nooit zover is gekomen, ook voor mijn ouders.

Nu ik zelf twee kinderen heb, weet ik hoe wonderbaarlijk het is om zwanger te zijn en kinderen te kunnen krijgen. Ik heb ook altijd gezegd dat ik in elk geval twee kinderen wilde. In mijn geval is die wens in één klap vervuld! En mijn moeder is nu in één klap oma van twee kleinkinderen geworden.

Ik had een pittige zwangerschap. Met 25 weken ging ik halve dagen werken, omdat fulltime te zwaar werd. Vijf weken later belde ik het ziekenhuis omdat ik me niet lekker voelde. Ik werd meteen opgenomen. Ik bleek voortijdige weeën te hebben en moest bedrust houden. Tranen met tuiten heb ik gehuild. Ik vond het zo griezelig. Ik was bang dat mijn kinderen te vroeg werden geboren en dat ik ze zou verliezen. Mijn moeder was erg bezorgd. Ze zegde haar vakantie af om bij me te kunnen zijn, en ik vond dat erg prettig. Ze was er elke dag voor me. Om mijn man, die overdag werkte en

[Lees verder op pagina 28>](#)

‘Denise was zwanger: ik kon gaan inhalen wat ik had gemist’

Dorien>

op mijn drieëntwintigste was dat ineens weg. Ik had dus ook geen medicijnen meer nodig, en wat dat betreft kon er dus wel een tweede komen. Die wens was altijd gebleven. En ik was er best verdrietig om dat die nog niet was vervuld. We besloten het daarom weer te proberen. Mijn man liet zijn sterilisatie ongedaan maken. De kans dat ik zwanger zou raken was klein, maar we wilden het graag. Helaas was het tevergeefs.

Mijn man zegt altijd: ‘Het heeft zo moeten lopen.’ En ik denk ook dat het gewoon niet voor ons was weggelegd. Jammer was het zeker, maar ik liet het verdriet niet toe. Ik ging weer werken, rolde in het contact met collega’s en zette er een streep onder. Alles wat ik had gemist, kon ik gaan inhalen toen Denise zwanger was. Een nieuwe zwangerschap: het was alsof ik zelf zwanger was. Ik wilde alles weten als ze bij de verloskundige was geweest. Als ze me niet meteen belde om te vertellen hoe het was geweest, belde ik haar. En ik wilde graag een vaste oppasdag. Denise kreeg een tweeling: in één klap was ik oma van twee kleinkinderen. Die meiden houden haar, maar ook mij op mijn oppasdag, flink bezig. Vooral als ze moe of ziek zijn is het zwaar. Ze kunnen niet praten en dus niet vertellen wat ze willen of wat er aan de hand is. Ik weet dat Denise een sterke moeder is, ze kan veel aan. Maar soms laat ze het hoofd hangen. Ik merk dat aan haar stem. Dan hoor ik dat ze moe is en weet meteen wat voor dag ze heeft gehad. Ze hoeft dan ook maar te bellen: de meiden zijn altijd welkom. Die twee maken alles goed.”

Denise>

’s avonds na het eten meteen naar het ziekenhuis kwam te ontlasten, nam ze elke dag schone was mee naar het ziekenhuis en vuile was mee terug naar huis. Ze nam hem ook andere huishoudelijke klussen uit handen. Uiteindelijk zijn de meiden met 33 weken geboren en hebben ze nog wel even in de couveuse gelegen.

De bevalling vond ik trouwens echt iets van mijn man en mij, daar hoefde ik mijn moeder niet bij te hebben. Maar ze was er wel op afstand, en dat was toch wel een fijn idee. Met mijn schoonmoeder heeft ze in de gang van de afdeling verloskunde gewacht. Ze zat vreselijk in spanning en was de eerste van mijn familie die de meiden zag.

‘Eén naam kun je weten’, zei mijn man, toen hij haar onze dochters liet zien. We hadden Charlotte vernoemd naar de tweede dochter die mijn moeder nooit heeft gekregen. Ze stond er versteld van dat ik die naam had onthouden, en vond het ontzettend mooi dat we dat hadden gedaan. Vroeger had mijn moeder alleen mij. Daardoor had ze alle aandacht voor me en was ze erg bezorgd. Ik herken dat nu ook bij mezelf. Ik vind het moeilijk om de meiden los te laten. Zelfs als ik even een dag iets voor mezelf doe en mijn man bij de kinderen is. Ik hoopte als moeder juist minder overbezorgd te zijn. Nu weet ik dat me dat niet gaat lukken.”

Willen u en uw kind ook in dit dubbelportret? Mail uw verhaal en tel.nr. naar lezers@tijdschrifttook.nl.